

L'ESQUELLA DE LA TORRAIXA

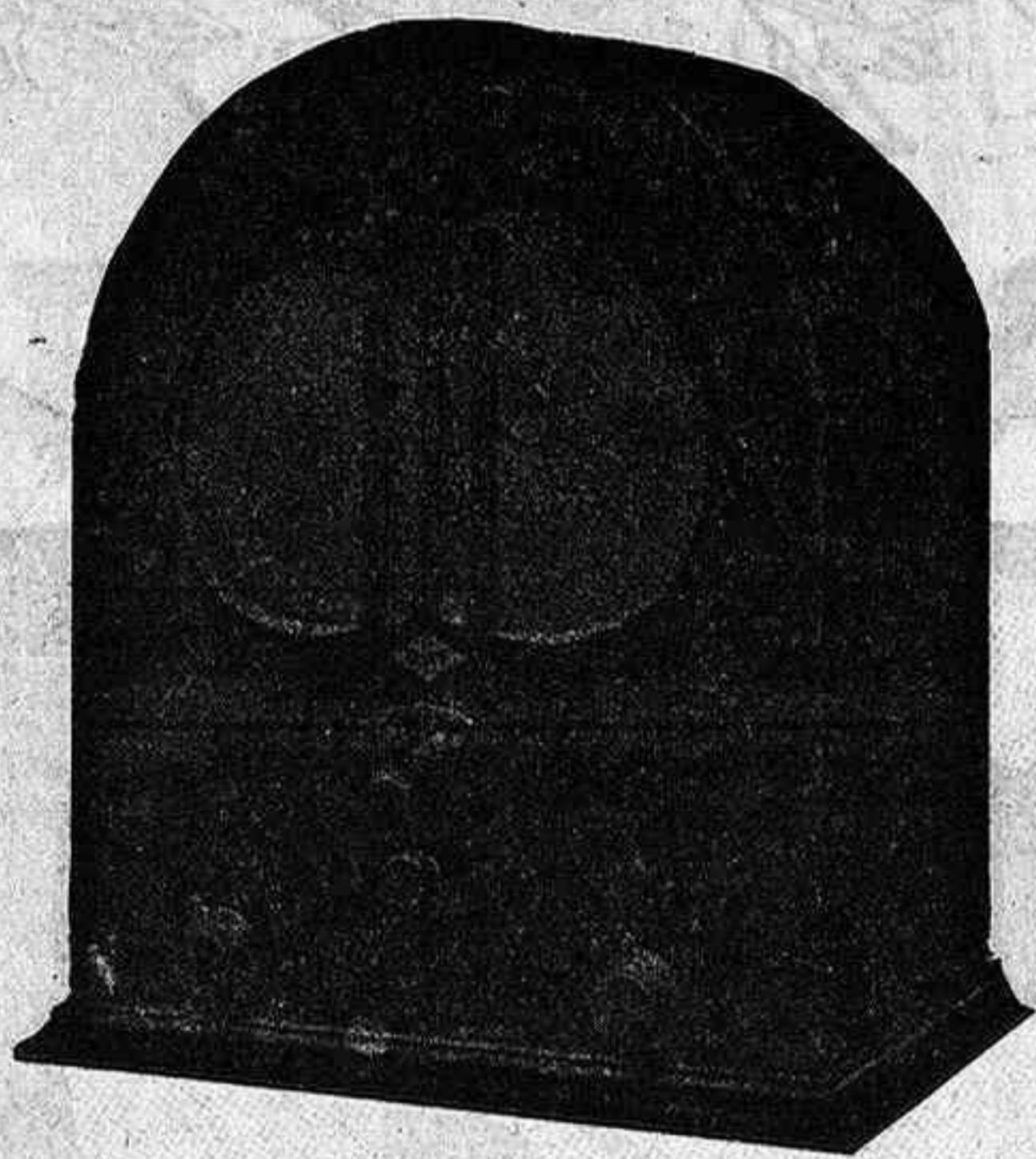
No val a badar

—A Itàlia recorregueren a l'oli de ricí per a oposar-se al comunisme. Aquí potser no tindrem altre remei que operar a l'inversa.

Receptor RADIO CLIMO

enxufable al corrent, sense antena

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 :: Telèfon 23058

PREU: 400 PESSETES

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sortir inultiment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota milltar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flujos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugles, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari al), *ecemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, viels o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Soivre, que són la medicació depurativa i cal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials* del Dr. Soivre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remitent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentollament, tractament i guariment de les dites malalties.

PAPEL
DE
FUMAR

BAMBU

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

"Round" pessimista

El Pessimiste.—Ja ho veu!

L'Optimiste.—Què?

El P.—Les coses que passen...

L'O.—Sí, i què?

El P.—Que vostè havia dit que tindriem Estatut pel juliol, i el que és per ara ni per Tots Sants...

L'O.—Veurà, jo...

El P.—Sí, sí; vostè, com tots els somia-truites, confiava amb que les coses s'arrangen amb paraules...

Mentre hem estat en els discursos de totalitat, abstraccions, fraseologia, resums històrics, grans visions de l'avenir, concepcions de la sobirania, estudis del federalisme, les coses semblaven anar d'allò més bé. Tothom era autonomista, tothom era federal, tothom era partidari de les llibertats collectives i individuals; però a l'hora d'"estructurar"—fins i tot empro avui un mot del seu vocabulari—l'Estatut, aquest va quedant tan reduït, tan minimitzat, que no el coneixerà ningú... Ja ho veu?

L'O.—Home, el que em sorpren extraordinàriament és que el seu pessimisme en lloc d'apesarar-lo, li plau i li fa gràcia, li dona una satisfacció brillant. És curiós que tots els pessimistes sobre la sort de l'Estatut, en lloc d'apesarar-se, es diverteixin i hi riguin. Jo segueixo essent optimista...

El P.—Perquè vostè és un somia-truites.

L'O.—No; perquè tinc consciència plena del que és aquest joc polític i del que representa. Si vostè fos un home observador, millor encara, un analitzador, veuria que els enemics i els adversaris de l'Estatut són enemics i adversaris de la reforma agrària...

El P.—I, ¿què vol dir amb això?

L'O.—Vull dir que és natural que l'Estatut, com la reforma agrària, trobin greus impediments. És l'hora en que el contingut espiritual de la Revolució del 14 d'Abrii passa a crear interessos, i és el moment en que les forces antirevolucionàries i fins i tot part de les que hi varen col·laborar més que per veritable esperit republicà per oposició decent a un rei claudicador i venal, però que no tenien un esperit essencialment republicà, sinó un esperit antidinàstic, s'oposin a l'obra fonamental revolucionària. Aquells—els enemics—s'oposen a l'Estatut i a la Reforma

agrària perquè saben que la solució dels dos problemes representa la seguretat de la República, i aquests—els adversaris—perquè ells volien una "revolució bien entenedida", és a dir, el que ha expressat clarament una il·lustre figura espanyola, o sigui, "una república monàrquica", que ve a ésser el que volia en anys llunyans el cap dels reformistes: "una república coronada".

El P.—Segueixo sense entendre'l... La qüestió és que pot no haver-hi Estatut...

L'O.—Pot no haver-hi Estatut? Però, ¿tan poc fia vostè en la voluntat i en la continuïtat de Catalunya? Tan poc creu vostè que la República acabarà per donar consciència ciutadana a tots els espanyols, i tots, quan la dictadura cultural els hagi fet homes, els farà alhora comprensius de la llibertat individual i colectiva?...

El P.—Es llarg tot això...

L'O.—Naturalment, com són llargues totes les evolucions i fins i tot la implantació de totes les revolucions. O és que després de la Revolució Francesa la república veïna no va ésser imperi i monarquia... Es pot ben dir que fins el 1870 no va establir-se definitivament la revolució del 93. I encara amb quina gent! Amb Mac-Mahon!

El P.—Històries! Històries! El que sé és que vostè em garantitzava l'Estatut per aquest mes i que aquest mes no tenim Estatut.

L'O.—I què significaria l'ajornament d'uns mesos? És que la transmutació d'un poble és cosa d'hores? Això és cosa de la gent que creu en miracles i que s'estima més les solucions fulminants que no pas la tasca raonada i metòdica. Els "curanderos" diuen guarir en un instant; els metges conscients, amb temps, amb mesos, amb anys!

El P.—Ah! Veu, ja ve amb mi. Ja em diu que retardaran l'Estatut...

L'O.—Sí, i què?

El P.—I que no serà el que va plebiscitar Catalunya...

L'O.—I encara que fos així, què?

El P.—Ah! Ho veu? Ja! Ja! Ja!

L'O.—I, per què se'n alegra?

El P.—Per a demostrar-li que tots vostès són uns pobres somia-truites, i que no hi ha res a fer...

L'O.—Així vostè creu que l'única solució és la catàstrofica de Royo o la de Carrasco.

El P.—Jo, sí...

L'O.—Doncs jo, no.

El P.—I, per què?

L'O.—Perquè encara tinc fe en el 14 d'Abrii.

FRANCESC MADRID

**No deixeu de comprar cada setmana,
"La Campana de Gràcia"**

El perill de fer frases

Com tothom sap els ministres de Finances i d'Obres Públiques, senyors Carner i Prieto, varen anar l'altre dia a les mines d'Almaden. I varen visitar les mines propietat del Estat. En el moment de ficar-se al ascensor que els devia dur a 400 metres de profunditat. En Prieto que donà uns crítics als periodistes i els hi diu:

—Ya podéis decir que medio Gobierno se hunde!

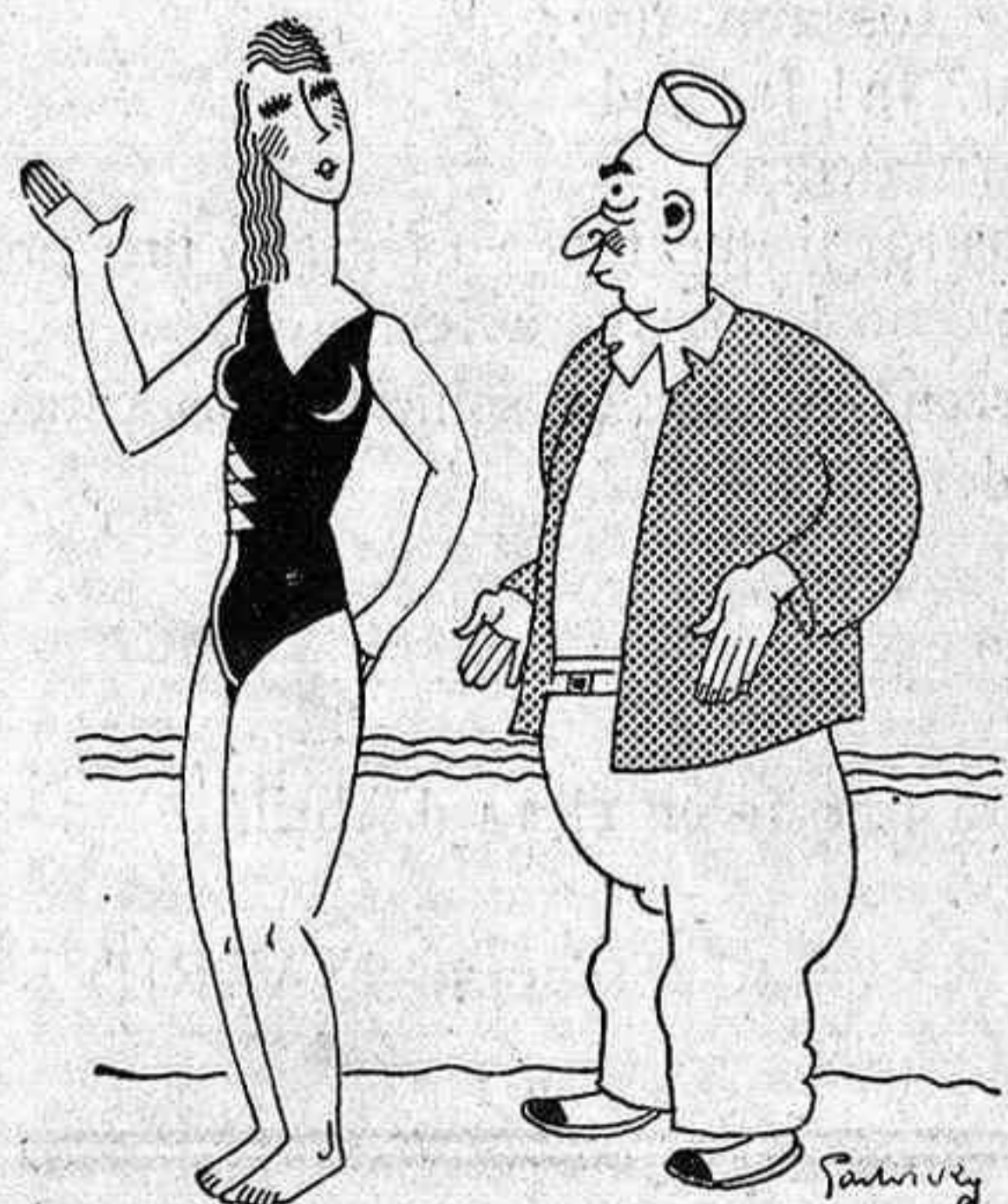
Tot s'ha d'aprofitar

No fa gaires dies Miguel Maura es va assabentar que el suposat anarquista que li va comunicar en la tarda del 14 d'abril que havien invadit el Govern Civil i arrossegat al Emiliano era el diputat per la Generalitat, senyor Josep A. Trabal. L'ex-ministre de la Governació en sapiguer-se enredat va exclamar:

—¿Ve usted? Un motivo más para que me meta con el Estatuto. De manera que ustedes intervinieron todas las conversaciones del Gobierno. Pues es magnífico. Otra jugarreta de la cual me voy a vengar en el salón de sesiones!

Un que el coneix bé

Per cert que en Miguel Maura va despenjar el telèfon i va dir als ministres de la Governació:

—Quina platja li agrada més?
—El saló de sessions de l'Ajuntament.
Corre una frescura!

—Acaban de arrastrar a Emiliano Iglesias!

Lerroux que era sentat en un sofà d'un recó, va exclamar perfectament dibutatiu:

—Ca! Ese no se deja arrastrar por nadie!

I va posar una cara com dolent-se de què no fos veritat.

Els canonges

Aquest canonge de Burgo d'Osmo, senyor García Gallego que es diu "el único unitario de todo el Parlamento" és un home tant pintoresc com llauna. Té un cap que sembla un explosiu. Se li infla, quan parla, d'una manera fantàstica i fa tèmer que un dia o altre se li reventarà com una bomba d'"El Siglo". Es home que no sap que cosa és la síntesi i per defensar una esmena de res s'hi passa mitja hora o tres quarts sense donar-li cap mena d'importància. En acabar el discurs històric de Manuel Azaña l'home va dir tot entusiasmat:

—Yo admiro a estos oradores que con tan poco tiempo dicen tantas cosas. Ya ve usted, el señor Azaña ha hecho un discurso histórico en tres horas. Yo la verdad, no me explico esta facilidad de palabra. Yo para decir todo lo que ha dicho el señor Azaña hubiera necesitado diez. Y para decir lo que dice el señor Royo Villanova cada vez que habla cinco...

Abans i ara

La gent ha cèlebrat l'actitud enèrgica i prudent alhora del Cap del Govern en els sucesos de Carabanchel. La gent estava entusiasmada amb l'actitud del Parlament. Tot eren felicitacions. Tot eren elogis. Llavors una personalitat política fa aquest comentari:

—Si esto llega a ocurrir bajo el régimen monárquico y gobernando García Prieto hubiera ocurrido lo siguiente. Los diarios de la noche hubieran dicho que se habían agitado "determinados elementos"; el gobierno hubiera cerrado el Parlamento; el rey le hubiese pedido la dimisión y... se hubiera nombrado al general Goded presidente del Consejo para que restableciera la disciplina militar (pausa). Ah! Y se hubiera sometido a la Prensa a la previa censura.

—Acaban de arrastrar a Emiliano Iglesias!

Una hidalgia més

El senyor Joan Pujol és director de "Informaciones", el diari de March. Ho diu ell i bé l'hem de creure. El senyor Joan Pujol és, segons diuen, escriptor. Això ens sembla més estrany perquè lo lògic és que March no tingui periodistes: lo lògic és que tingui contrabandistes.

El senyor Joan Pujol ha desafiat a Ventura Gassol. I el vol fer anar a Portugal o a França.

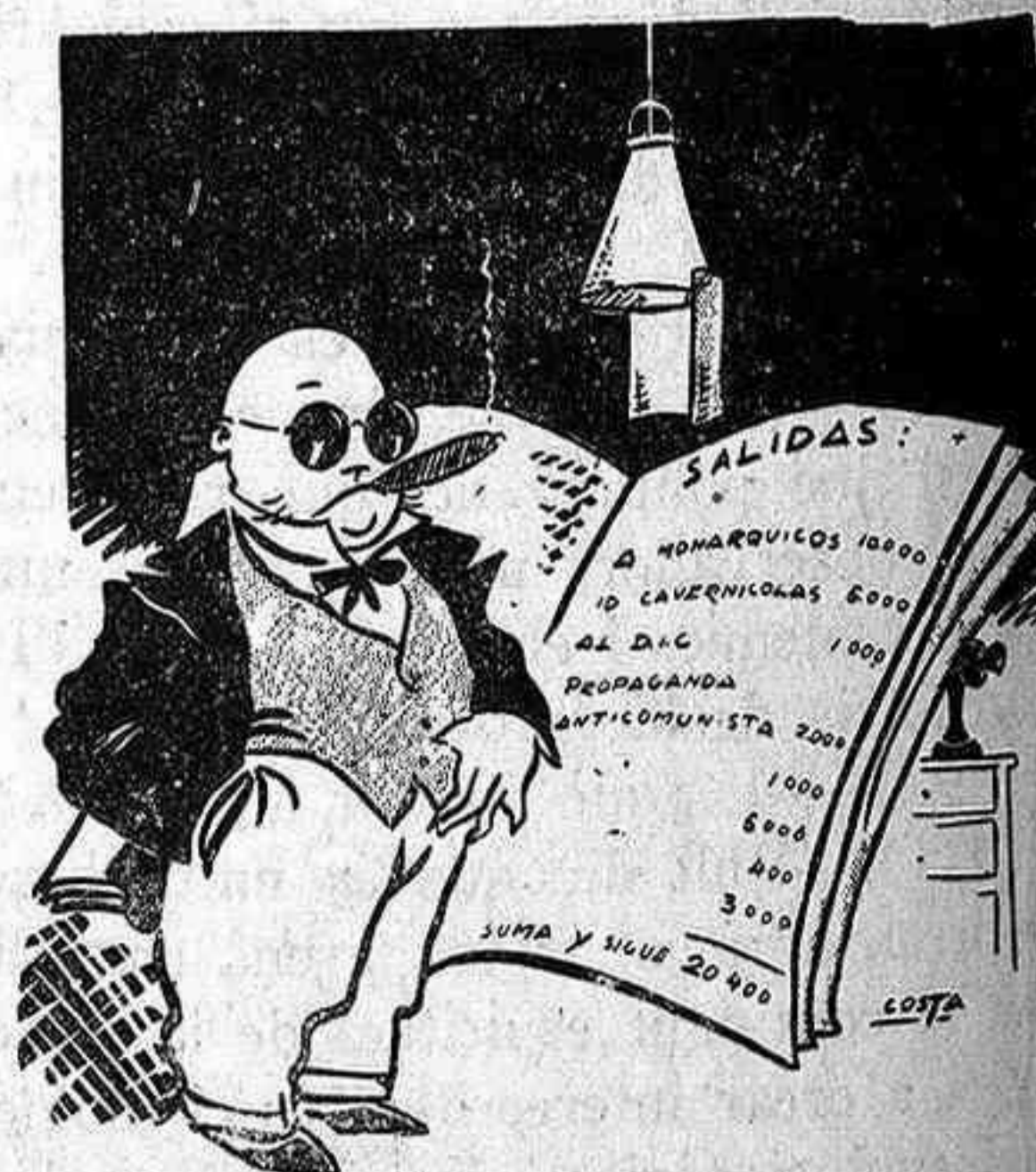
Nosaltres, si estèssim en el lloc de Ventura Gassol ja sabem on faríem anar a aquest "hidalgo".

Ara si que anirem bé

Hom diu, amb molta persistència que vindran a fer "El Imparcial" a Barcelona.

Volem ésser imparcials: la nova no ens fa cap mena de gràcia. La campanya d'"El Imparcial" no l'enyoràvem pas, no la desitjàvem. Per allò que diuen de que "més val anar sol que amb males companyies".

Trobem estrany que els d'"El Imparcial" vulguin venir a Barcelona. Trobem que estarien més bé a Les Hurdes.

El senyor Esteve mirant el llibre de caixa

—Que vagin dient de boicots a Catalunya, jo tanco aquest balanç amb su-pèravit!

La muntanya i el mar

ANEM VERS LA NATURALESA

Aquesta és una casa—una caseta—del pla del Llobregat. Hi hem arribat a les nou del matí, després d'un bany de sol i de pols que ha durat mitja hora, però que ens ha fet l'efecte que havia durat dies.

Ens havien dit, amb més bona voluntat que certesa:

—Es un passeig.

I ja ho era un passeig. Però un passeig sota el sol d'estiu no és un passeig: és una penitència.

Feia temps que no sortíem de ciutat. I aquest amic, que ens té un gran i sincer afecte, ens ha dit que tant estar a ciutat no ens convenia, que ens convenia una *toma* de naturalesa.

I ens hem resignat a la *toma*.

Hem arribat a la casa suats i vermells com una llangosta bullida. Havíem suat tant, que estàvem segurs d'haver disminuït de pes.

A la casa hi han totes aquelles coses que hi han en les cases de tots aquells homes de ciutat que es passen sis dies treballant a ciutat per anar a descansar al camp el diumenge treballant com uns negres: un nesprer que de tant en tant fa nespres; una figuera que si no és borda és de molt mala família; una prunera que fa prunes—perquè les prunes no tenen costum de fer altra cosa—però se les mengen els ocells; una aigua que és molt fresca i molt bona, però que no ens fa cap gràcia ni per fresca ni per bona perquè l'aigua mai no ens n'ha fet més que a la banyera o al mar; un aire que és una delícia, etc., etc., etc.

Ens hem assegut en una mena de glorieta que hi ha davant de la casa: una glorieta de canyes plenes de borinots negres que semblen prunes seques amb ales. Ens han donat un vas d'aigua d'aquella tant bona. Hi hem trobat el mateix gust que a l'altra, però ens l'hem begut com si es tractés d'una medicina.

Suàvem i ens refèiem de la suada. Al cap d'una hora gairebé ja ens havíem refet. De tant en tant, algú de la casa, pràctic de la naturalesa, deia:

—Ara! Ara!

Era que venia una mica de vent, i tots, per a gaudir-ne, obriem la boca com els peixos fora de l'aigua.

Ens han dit:

—Vingui aquí, a l'ombra de la prunera, que hi estarà bé.

Però com que la prunera és una prunereta, l'ombra és tan meçquina que sols podria aprofitar-la el gat: un gat que li diuen Moniato no sabem perquè.

De la cuina comencen a arribar les bones olors del dinar. Els catalans tenim fama de pràctics. Però és una fama mal guanyada, una fama que no ens mereixem. Amb aquest sol que fa podria ben bé estalviar-se el carbó de la cuina: una toma de sol, i els polliastres quedarien rostits com hi havíem quedat nosaltres.

Ens ha deixat sols en aquesta glorieta. Se'n han anat a veure els tomàtocs, les patates, els cogombres. Nos altres hem encès una pipa. Llegim un llibre. No es sent cap ocell. Ni se'n veu cap. Es deuen haver mort: tots amb la calor.

Però, en canvi, com la naturalesa és prèdiga i generosa, veiem mosques. En veiem tantes que no en voldríem veure més. I ens han agafat tanta simpatia que no ens les podem treure del damunt. La veritat: teníem una maledicció per Sant Narcís. Sant Narcís és patró de les mosques. Els Sants sempre han estat molt aficio-

nats a les bèsties. A Sant Antoni ei pinten amb un porc i a Sant Roc amb un gos; a Sant Joan amb un be.

No cal seguir: no acabariem mai. I les mosques de Sant Narcís es venjarien massa cruelment si acabàvem.

De tant en tant ens deixen: se'n van a l'arrós, que està coent-se vetllat per una senyora que es diu Alegria. Un arrós vetllat per una senyora que es digui Alegria fóra una gran cosa sense la presència alarmant de les mosques. Indubtablement es tracta de mosques suicides, cansades de la vida: per penes d'amor o tal vegada perquè són monàrquiques i veuen que això de la monarquia cada dia està més malament.

Per elles la cassola d'arrós deu venir a ésser com una mena de Sena o de llac de Como. Però a mi em fa poca gràcia sospitar que una cassola d'arrós pot esdevenir un cementiri de mosques.

Després de dinar esperem la marinada. Però la marinada es fa esperar. Esperant-la, ve la nit carregada d'estrelles.

Ni un ocell. Sols el xiulet d'algun tren, la klagson d'algun automòvil.

A la frontera portuguesa

—Carai, que feu per aquí a aquestes hores?

—Espero conèixer a aquest Joan Pujoi de «Informaciones».

—Què et sembla d'aquests *señoritos* de Madrid?
—Què em sembla? A Bata, noi, a Bata.

Les dues Montserrats—dues noies que han jogat a veure quina es posava més negra de sol, i han guanyat totes dues—, cullen roses.

Damunt la muntanya queda una claror d'ambre del dia que ha mort.

LLUÍS CAPDEVILA

DE LA VALENTIA

Espanya té fama d'ésser un país de valentia. Aquesta fama creix més a l'estranger que aquí. Aquí ens coneixem massa. A l'estranger creuen que a Espanya tots som valents, homes i dones. Recordeu que àdhuc de les dones diuen que porten la navalla a la lligacama. Dels anglesos la gent en sap que són freds; dels alemanys que són aficionats a la filosofia; dels italians, que els plauen les romances encucrades i sentimentals, i, a alguns, la camisa negra del feixisme. Dels espanyols saben que som valents.

I els espanyols, de tant en tant, fan quelcom perquè aquesta fama no mori: assalten l'exprés d'Andalusia; assalten la Redacció de Nosotros; s'embriaguen d'una manera que no poden tenir-se drets, criden: Viva el rey! i van a passejar la mona monàrquica pels cabarets. De tant en tant, bufetegen una

dona, insulten els que tenen la desgràcia de no ésser tan flamencos ni castizos com ells.

Per a dedicar-se a la valentia cal no tenir gaire feina. Per això la valentia a Espanya va sempre acompanyada de la vagància. Per això els valents són nois de bona família i no es dediquen més que a armar bronca, a riure les comèdies de Muñoz Seca, a cantar les excel·lències del Pasos Largos— aquí li déiem Cametes—i a fer la bèstia de moltes altres maneres.

Ara aquests nois, aquests valents, han fet una altra valentia. Cal entendre que la gent intel·ligent i honrada per valentia entén canallada, infàmia, vilesa. Ara han anat a l'hotel madrileny on s'estatjava un diputat català i han intentat tallar-li els cabells. I és que, a pesar que aquests valents siguin de família aristocràtica, tenen aficions de barber.

Alguns diaris monàrquics han dit que es tractava d'una broma. Potser sí, però és una broma salvatge, indigna d'un país civilitzat. Si aquestes bromes abunden, Madrid semblarà una sucursal de cafreria.

Cal pensar que aquesta mena de valents no tallen més que cabells, no saben tallar altra cosa. I ni això fan, perquè si troben, com han trobat, un home que s'hi torna, fugen com conills. I si no poden fugir, si el vi els entrebanca, demanen perdó i diuen que no ho volien fer. VIRAI

FITXES

PARAULES DE PROGRAMA. A. Esclasons, en "La Campana de Gràcia", ha escrit aquestes paraules de programa: "Cal una intel·ligència a la República. S'erra qui creu que l'obra política pot prescindir de l'obra intel·lectual".

Hi afegeix encara: "I per damunt de tot l'eternitat de Catalunya!"

Per Catalunya no és lluitar políticament a Catalunya. Catalunya la fan un art, una literatura, un pensament, una espiritualitat. Cal dir—i pesa el dir-ho—, que els diaris d'Esquerra Catalana són els que més desafectes es mostren a una intel·ligència, a una literatura, a un art, catalans. Anant contra l'art, contra la literatura, i contra l'esperit de Catalunya, van contra Catalunya i contra la raó d'ésser del partit: Catalunya.

No s'aturaran a meditar? Creiem que no!

Paul Valery, fa poc, i en un discurs fet davant del President de la República Francesa, en honor de Goethe, deia: "Hi ha uns homes que us porten la idea—o la il·lusió—, del que hauria pogut esdevenir el món i, per damunt de tot, Europa, si la puixança política i la puixança de l'esperit s'haguessin pogut penetrar o, si més no, s'hi haguessin pogut sostenir relacions menys incertes. La realitat hauria assenyalat la idea, l'esperit hauria ennoblit els actes, i no es trobaria entre la cultura dels homes i la faisó com menen els seus afers, l'estrany contrast que

fa giravoltar el cap a tots els que el contemplen."

I consti que Paul Valery pot parlar d'una cultura francesa. Nosaltres, que aprofundim la nostra raó nacional d'ésser, en una cultura catalana, havem de tenir present que la nostra cultura s'ha d'apregonar, i que són molts els que senten Catalunya amb el cor, però, no amb la intel·ligència.

Ens ha estat possible oir en boca d'un diputat aquestes paraules: "L'Esquerra no necessita intellectuals!" I el bon diputat treia, apuntant-se, l'exemple de Rússia. "Rússia no té intellectuals!" El bon diputat no ha sabut veure que la revolució russa—pesada ceguesa la seva, per un diputat—, es fa en nom d'un sistema i d'un intel·lectualisme: Marx.

Jurem que aquest diputat no sap res dels llibres de filosofia que Rússia va publicar l'any passat. Ni dels novel·listes! Ni dels seus dramaturgs! Ni dels seus poetes! El desconeixement dona un gran aplom dogmatizador...

Però tanquem la cortina i la boca. En nom del partit!...

HUMORISME. Ho hem llegit en un llibre de viatges. No ho certificariem, però...

Els rics de Zanzíbar tenen dones d'estiu i dones d'hivern.

Les d'estiu són unes dones que no suen. Van molt recercades.

Diuen que la transfusió de sang estableix la consanguinitat.

Quin bon parent meu aquest mosquit que em volteja tocant una trompeta de fira!

Quants homes són més dones que les dones per la desoladora fugacitat dels seus pensaments i de les seves intencions?

Prohibit en absolut, amb apenyorament de 25 a 50 pessetes...

Amb quin plaer trenca aquest gos les ordenances municipals!

La penyora, o la presó, són únicament pels que portem calces.

Davant del mar.

Tarda picada de blau i de groc.
Moltes dones nues esbanyen.

Per a mesurar l'evolució del temps recordem una dita de Quevedo: "La dona, com l'espasa, és més perillosa quan va nua".

Hem arribat ja a trencar el peïll imminent d'una nuesa, d'una nuesa de dona.

El peïll de la nuesa de l'espasa encara no.

Parella de viatge. Per sort en lluna de mel. Després...

Arribada a Parma.

Ella: "Belles violetes blanques!"

Ell: "Magnífic formatge. No n'hi ha cap que doni tant de gust als macarons!"

BARBARIE. En fitxa passada déiem la tendresa sucosa de les dones dels gats Amor d'extrem; un xic neulit, un xic cloròtic.

Diumenge passat ens fou donat presenciar un espectacle bàrbar. Fou en el carrer de l'Hospital.

Arreconats en una voravia hi havia tres gats amb les conques buides. Una mà de butxí els hi havia arrancat els ulls.

El miol sangonent de les tres bestioles esgarrifava la tarda dominical: tarda de botigues tancades i de noies amb vestits llargs de ball.

Comentaris dels passants: "Serà per a algun guariment? Una mà de sàdic? Una ànima negra que es complau en fer mal?"

Els tres gats s'apropaven i es repel

lien; unificaven el miol com si el lament unànime els fes companyia. Les mosques els voltejaven les conques buides i, amb la foscor, els anava entrant dintre un raget de mort.

Quin contrast entre les amors sense aspra de les dones dels gats i la crueltat del monstre desconegut, roig de mals instints, negre de supersticions i d'ignorància!

L'espectacle de les amors abundoses de les endolades evanescents ens entendrí com el gronxament verd d'una rama de salze. L'espectacle de la crueltat, del qui fos, ens féu també cruels. I assentírem les paraules d'una joveneta, tota endiu-menjada i tota flairosa a abraç de promès: "M'agradaria veure enganxat en les ungles dels gats un xic de cor, del cor del butxí!"

Bàrbar desconegut, que aquest desig d'una joveníssima tendresa trepitjada, sigui el teu càstig d'infern: l'obsessió que les urpes d'un gat t'han d'arrancar el cor per a jugar-hi com si fos un cabdell de fil vermell.

Bàrbar!

RAMON VINYES

Esports de moda

La bomba explosiva

El pel que nosaltres bé podríem prendre

Teatre de la ciutat

SUPERSTICIO

Hom diu que, d'uns dies ençà, Joan Casanoves, alcalde intermitent de la ciutat de Barcelona, no vol passar pel Passeig de Gràcia, sobretot de nit.

Què li deu passar a Joan Casanoves? Hi ha qui diu—però això deu ésser una broma— que té por dels fantasmes.

Hi ha qui diu que veu visions.

TOT S'ARRANJA MENJANT

Sembla que uns quants regidors il·lustres del cada dia més il·lustre Ajuntament de Barcelona tenien el costum de reunir-se els dilluns a sopar.

Aquest costum es trencà perquè uns quants dels regidors anaren a Londres...

Què diu vostè? Si hi anaren a aprendre l'anglès? No, home, no els hi agrada perdre el temps als regidors. Hi anaren a veure si encara hi havia boira.

Doncs, bé; ara que ja han tornat,

sembla que han recomençat els sopars. I diuen que són més alegres que mai. Es clar: la ciutat paga.

JA S'HA DESPERTAT

A Governació hi ha un gran rebombori. Sembla que En Giralt ha acomiadat uns quants empleats temporers. Els acomiadats eren de l'Esquerra, que té majoria a l'Ajuntament.

Els que hi entraran ara són lerruixistes.

Un dels acomiadats deia:

—Mai no m'ho hauria pensat d'En Giralt! Si sempre dormia!
I un altre respongué:
—En quina mala hora s'ha despertat!

DEFENSES PERILLOSES

L'altre dia, un regidor radical defensava el doctor Claramunt, cap de l'Institut d'Higiene Municipal: home que adquirí una certa popularitat quan s'enfrontà amb el savi doctor Ferran.

El defensor s'oblidava de quan el

Claramunt era de la Unió Patriòtica. I això és una recomanació gens recomanable.

UN REGIDOR COM CAL

Es Francesc Costa i Martí, regidor d'Esquerra Republicana de Catalunya i home que és molt necessari a la Comissió d'Abasteixements.

L'altre dia, a les Oficines del Cens, sorprengué i acomiadà tres bons senyors que treballaven per a la Lliga.

La Lliga és molt entusiasta del vot

de la dona. Però del vot de la dona la Lliga no en faria més que una tupinada.

I les tupinades ja és hora que s'acabin.

NETEJA

Sembla que entre uns quants regidors de la Lliga i uns quants de radicals s'està preparant un negociet de neteja. O sigui un negociet de mig milió de pessetes.

Ja és una nefeja.

—On va amb el cap tant pelat, senyor Rovira?
—Això no cal preguntar-ho, a Madrid, home, a Madrid.

Pistolerisme

Es el més vell i el més nou dels pistolerismes: el més funest i el més anònim i el que causa més estralls i el menys perseguit. I els seus agents, els més immunes.

Està estès arreu, arreu. Però on més ens ha molestat és a les cadires de la rambla.

Nosaltres tenim la sana—ai làs!—costum de entregar nos a aquells braços oberts, de les cadires, que ens conviden com els de la enamorada que vol afalagar-nos, a passar-hi un parell d'horettes cada dia—cap al tard—per reposar de les fatigues de la jornada tot esperant el sopar: però hem tingut d'abandonar-les com es deixa l'amistansada infidel; ens peixien un amor emmetzinat.

No anem a referir-nos als tan bescantats obsequis que ens fan els ocells que s'ajornen damunt nostre. El que deixen caure els pobres volàtils no és res més que una entremaliadura infantil—i si sabessiu els bons propòsits que animen les pobres bestioles en descarregar-se damunt la nostra clepsa!—Aquells tirs que mantes vegades tenen la sort de fer blanc, poden tenir dos sentits; o una finíssima ironia vers nosaltres o un odi racial exterminador. En els dos cassos justificadíssims: Nosaltres no ens recordem mai del "germà llop", ocell, etc. etcètera.

No; els pistolers són abaix; al costat nostre; a les mateixes cadires; són els nostres veïns i consemblants.

Les cadires de la Rambla, o millor dit, els que hi seuen, formen una assemblea d'assassins mutus que seria la onzena plaga d'Egipte si visquéssim temps apocalíptics.

Ara estic assegut al costat d'un vell venerable, amb unes barbes com les del P. Esplugues—la darrera vegada que el vaig veure—; llegeix un diari carlista; es veu que és un "leal", veterà, de la santa causa i possiblement va córrer en guerrilles en la última—he dit última—guerra carlista. Allí, hi devia contreure una bronquitis, que se li ha anat accentuant, i ha esdevingut crònica i com aquells canons que devia disparar llavors, amb la mateixa freqüència, va escupint d'una faiso fastigosa i repugnant.

A l'altre costat hi tinc un home indefinit i indefinible que fa el mateix i amb la mateixa persistència i obstinació; li he sentit una sola paraula: un reneq en castellà; no sé qui és, ni ganes: però pel fet del mal vic: és un pistoler com l'altre veï, i l'altre, i l'altre... i tots!

¿No es donen compte les autoritats dels estralls que fa aquest mal vic nostre?

No hi hauria remei contra aquests pistolers encara que fos posant-los-hi morrió com als gossos?

Llavors podeu posar calces als

ocells, si voleu, però primer que tot tapar aquestes boques mortíferes...

Perquè aquell home indefinit: indefinible, seguirà escupint virus dels seus pulmons eixerrits i congestionats, i aquell "leal veterano", continuarà escupint la mort fins que "Dios, Patria, Rey" disposin.

Hem parlat de les cadires de la Rambla. I això és al cine, al tren i al cafè...

LLURÓ

Llampecs ciutadans

Un guàrdia d'assalt és una cosa seriosa; això no cal dubtar-ho. Gairebé més seriosa que un guàrdia civil. El que es pot considerar com el comble de la seriositat.

Al principi, quan els guàrdies d'assalt debutaren, copsaren tota la simpatia dels pacífics ciutadans i els odis secrets dels cavernícoles i monàrquics.

Aquella equitat en repartir cops de nervi de bou, aquella pulcritud en prodigar el seu servei, sempre amb "rapidez y esmero", fins havia arribat a entendre algun cor folletinesc de portera de l'Eixample...

I val a dir-ho: el cos d'assalt era un cos o un seguit de cossos esvelts i forçuts amb cara de bons xicots.

Dissortadament quan l'espanyol mana és home a l'aigua. D'un temps ençà els guàrdies d'assalt porten el nervi de bou més dret, al contrari d'èpo-

ques passades, en les quals aquell tendrum de menudaire servava la gràcia d'una gúmia moresca i la lluentor d'unes sabates xarleston de dotze cinquanta.

Ja no són els mateixos: ho confesso amb certa melangia. Ja no són aquells xicotets amb els peus empresonats dins unes sabates i uns "leguis" que no els permetien caminar en línia recta i els empenyia aquell va-i-ve graciós d'un balandre seguint la "garvinada".

Ja no són aquells simpàtics xicotets amb posat de mandra, als quals la gorra els tapava les orelles i la visera els feia ombra fins a meitat del melic... Aquells nois que a una ordre del "superior" repartien estopa amb aquella cura de no esclafar els barrets de palla per por de tenir-los de pagar després.

Aquells nois que anaven pel carrer en grups, bocabadant meravellant-se davant la caixa d'un cirabotes, car no comprenien per què els ciutadans tenien la mania estranya de deixar-se donar pallises als peus... Fins havia vist algun individu del castisísim cos xarrupant un "mantecao" d'aquells que en diuen "polos" i als quals no se'ls hi afegeix "nortes" per una modestia "extraedificant". Ara no són els mateixos. Ens els han passat pel filtre del snobisme més cinematogràfic que hi ha.

Ara ells es fan enllustrar les sabates, porten la gorra de cantó, ombrejant-se amb la visera l'ull esquerra, per adoptar aquella caiguda d'ull que tant fa patir les lectores d'En Sagarra. S'han tornat tibats i seriosos, tenen xicota a la Plaça de Catalunya, fan gimnasia, aprenen a tirar amb pistoles metralladores... se'ns fan malbé.

—M'ha enganyat! Jo que pensava divorciar-me tot seguit perquè em passés cinc duros diaris!

Reparteixen profusament els cops de nervi sense mirar allà on toquen, i fins n'hi ha ja que saben jugar al "parchessi" com una neuròtica de cabaret.

Mentre portaven la llana al clatell i el color de la terra, eren la nota pintoresca, tenien una aureola de pagesos sacrificats, de sometent sortit de la capsa, de pobres nois portats a vendre, que no podia per menys que recordar-nos aquells herois rurals que ens presenta la Història d'Espanya. Aquells "guardas-pastores" ja no hi són. Plorem-los tots els amants del pintoresc, de la nota de color, encara que sigui de "blau tin". I plorem-los sobretot el dia que ens possin la cua al damunt, perquè ara ja van tips, ja saben pegar, i van asseguts dintre d'aquell cotxe en forma de gàbia amb la mateixa dignitat (és un dir) que el Papa de tots els catòlics es passeja per la ciutat del Vaticà.

FRANCESC OLIVA

Vuits i nous i cartes que no lliguen

Vaja, senyors, ja és hora de parlar clar. Barcelona no deu permetre per més temps aquesta vergonya. Els catalans hem estat víctimes de gent poc escrupolosa que abusant de la nostra bona fe, ens han enganyat com a vulgars xinesos.

Amb l'excusa de què s'anava a fer un bust a Pi i Margall ens han col·locat al cap d'amunt del Passeig de Gràcia, el bust de l'Unamuno, l'Homo Sapiens de Salamanca, l'enemic de Catalunya.

"Señor Gobernador (que diu sempre "El Diluvio", en les seves gazeletes), cuándo se terminarán estos abusos?" o bé, com també diu el mateix diari.

"¿Comentarios?, ninguno; ya los hará el lector".

***

La Lliga ha donat un míting a Falset. Diu que hi havia tanta gent. Delegacions d'aquí, delegacions d'allà, representants de tal lloc, i representats de tal altre. Tots els pobles del Priorat hi enviaren els seus delegats.

Sort varen tenir d'això. Gràcies, que el Priorat en té forces de pobles. Amb un parell o tres de cada un d'ells, varen lograr poguer omplir la sala. No es pot negar que com a organitzadors són uns mestres els de la Lliga.

Sense comptar que (ara descobrirem un secret, que fins avui ningú no ha sapigut) que molts socis de la Lliga, estan repetits.

Es lo mateix que passa amb els seus prohoms.

En Duran i Ventosa, per exemple, d'una cara és aquest senyor, però quan es gira d'esquena, no és altre que Ventosa i Calvell.

Quan es posa de cantell, en lloc d'ésser Duran i Ventosa, no és més que Duran i Tortajada. I quan Ventosa i Calvell (l'esquena de Duran i Ventosa) camina de quatre potes, llavors, amics, es converteix en Cambó.

***

Els guardes d'un dels passeigs de Montjuïc, han detingut un individu que es dedicava a la caça de coloms. A casa d'aquest caçador furtiu han estat trobats vuit colomins, que segurament estaven en vigília de conèixer el que és la gastronomia.

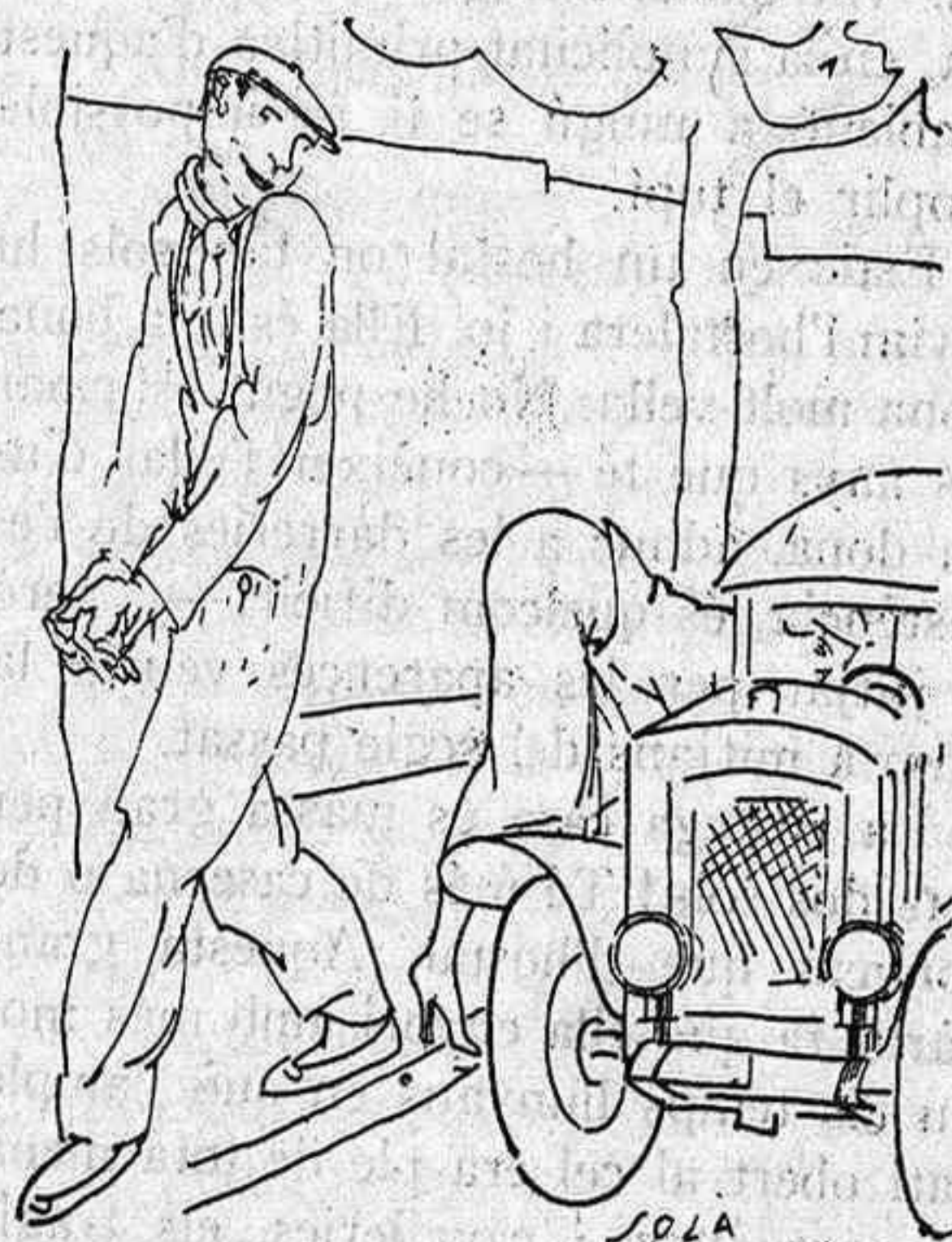
Es un fet llastimós que no deur repetir-se.

Ara, però, diem nosaltres:

Poseu que aquest subjecte tan poc sentimental sigui un home que no té feina ni diners. Que faci dos o tres dies que al seu estómac no hi hagi entrat cap producte alimentici. Estem segurs que aquest home, quan veia els coloms caminar per les avingudes del Parc de Montjuïc, ja els veia voltats de patates i nedant en una mar de salsa...

Perquè, senyors, no oblidem que hi ha molta gent que no menja, i un home, de vegades, deixa d'ésser un home, però un colom sempre és un colom.

ANEM

Es còmpren un auto per a divertir-se i amb les panes han de treballar hores extraordinàries.

CARTES DE L'AMIC ABSENT

Escenes rurals

“Què feixuc es troba el meu intel·lecte, amic meu, en agafar la ploma per escriure't! He intentat fer-ho diverses vegades i no ho he pogut realitzar mai. Aquest és un fenomen psicològic que pren forma corpòria en mi amb freqüència, quasi sempre que em trobo precisament en llocs on la quietud i el silenci són un incentiu i tot és propici a la meditació.

No obstant, com que vaig prometre descriure't l'ambient que em volta, procuraré complir la prometença:

Tres o quatre carrers tortuosos i una plaça formen el poble. El millor d'aquest és la plaça. De dimensions molt amples, forma un quadre magnífic. Les cases d'aquesta plaça tenen totes un aspecte agradós i estan vestides damunt unes arcades o porxos, característica de moltes places als pobles de Catalunya.

A la banda d'Occident hi ha l'església, que és un edifici antiquíssim, però de molt poc valor artístic.

En front a l'església i al bell mig de la plaça hi ha una font de pur estil gòtic, l'origen de la qual sembla remontar-se a mitjans del segle XIII. Això, com és natural, sempre resulta una mica difícil de comprovar; el que sí jo puc assegurar-te és que d'ella en brolla una aigua que és un vertader prodigi de la naturalesa.

En aquest poblet de muntanya la gent és força amable i franca. Com en la majoria de pobles, tots, poc o molt, són propietaris; no obstant, com que el país és relativament pobre, hi ha qui viu bastant migradament. Així i tot, en la simplicitat primitiva d'aquest ambient, a ningú se li fa impossible omplir el tupí.

Estic en un hostal on tan sols hi vivim l'hostalera i jo. Ella és una bona dona molt vella. No he pogut esbrinar els anys que té — conèixer l'edat d'una dona, àdhuc a les darreries de l'existència, és quelcom difícil! —, però a jutjar per les aparences veuria la llum a mitjans del segle passat.

La rústega casa és massa gran per tots dos sols! Té més de caserna o de convent que d'hostal. Aquesta grandària fa que ella enyori amb més motiu els temps llunyans en què l'ample pati obert al cel era ple de tota mena de carruatges i cavalleries, els traginers dels quals romanien hostatjats alguns dies, doncs tant tardaven a resoldre els seus afers. I quan uns mar-

La Lliga amb el vestit de fer eleccions.

xaven en venien d'altres, omplint de vida i activitat la casona ara deserta.

Aquest sentimentalisme enyoradís de la vella hostalera té quelcom de material, ja que, dia rera dia, augmentava els seus cabdals, que prometien assolir una solidesa inquebrantable. “Els temps han canviat!” — em diu l'hostalera en to de plany —, i ara els camions, aquestes feres mecàniques fruit de la civilització, fan la mateixa feina en dues hores. I els seus conductors ni tan sols et demanen un mal got de vi!”

La bona dona s'esmuny cap a dins de l'hostal, i, traginant per les espaioses cambres, procura oblidar els llunyans dies d'abundor.

De quan en quan, però, trenca la nostra solitud l'arribada cridanera d'alguns marxants, els quals amb gest franc i frase clara ens conten les seves facècies, que no són poques, per la gràcia de Déu, animant momentàniament la nostra taula.

Quan ja la nit és alta, tot esperant que la son ens venci, ens arrecerem una llarga estona a la llar de foc. Les nits són sempre fredes en aquests alts poblets de muntanya. Em plau, tot mirant els tions d'alzina i pi encesos i les flames que sorgeixen sobtadament de les branques primes, imaginar-me l'hivern prop d'una llar com aquesta, quan la neu cau a pleret i el vent, tot

bufant amb embranzida temible, empeny les portes...

Acabada la feina, la mestressa s'atansa al foc i s'asseu en una cadira petita de boga. Automàticament, amb l'habitud d'aquest acte, apoya els colzes damunt els genolls i amb les mans —pell de pergami— s'enmarca la faç; es mira el foc. Les flames il·luminen la seva cara arrugada, i d'aquesta faiso els seus ulls petits esdevenen més melangiosos que de costum. Sospira. Segurament ha obert el seu llibre de records i llegeix...

Tinc una amiga, una excellent amiga que em fa més suportable la meua solitud espiritual en aquest llunyà recó de muntanya. Quan la vivificant força del sol fa més intensa l'olor dels pins, passem moltes hores junts al bosc. Ben mirat, potser és molt més difícil ésser amic sincer de les dones que festejar-les.

Aquesta bona amiga meua té una gran dosi de sentit comú que, en certes ocasions, la fa senzillament encisera; això no deixa de tenir quelcom d'inversemblant, puix tu ja saps que aquest sentit sol esdevenir el menys comú de tots.

Aquesta dona gentil està dotada, així mateix, d'una fina sensibilitat artística. Al capvespre, quan la mort transitòria del sol cobreix la terra de tons magnífics, el seu esperit s'exalta, i nerviosament realitza damunt el paper aquarelles admirables.

En aquests moments inoblidables, davant aquesta dona excepcional i sentint els ocells, que en aquesta hora melangiosa tant prodiguen els seus bells cants, sento els meus sentiments exacerbats, i l'admiració envers aquesta dolça companya meua assoleix totes les característiques d'una passió perdurable...

Per avui prou, amic meu; en cartes successives et parlaré d'aspectes que farien aquesta lletra excessivament llarga.”

I el silenci de l'amic obre un parèntesi en el transcurs del temps.

SANTIAGO G. PONT

HERNIATS (Trencats)

Tingueu sempre present que els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnies són els de la **Casa Torrent**, sense traves ni elàstics engorrosos de cap mena; no molesten ni fan embalum i s'emmotllen com uns guants. Homes, dones i nens, han d'usar-ne. En bé de la vostra salut no heu de comprar mals braguers ni embenats de cap mena sense abans visitar aquesta casa: **13, Carrer de la Unió, 13, Casa Torrent, BARCELONA.**

MOLTA CURA A NO EQUIVOCAR-VOS DE CASA

Restaurant madrileny

El plat de moda: La «Conlevància».

TEATRE NOU

Ràmper. Hem dit l'opinió que tenim de Ràmper. Un passatemps. Es virolat i té un cert enginy. Ens posa davant de Ràmper la propaganda d'uns quants senyors snobs—en el dolent sentit de la paraula—, que han volgut treure'l— a ell i als còmics de varietats—, del lloc que els pertany per a col·locar-los en fornícules indegudes.

Ràmper—malgrat que el seu gènere de passatemps sigui regular—, en el terreny de l'art no és res, i això és el que no cal confondre. Fariure, la majoria de les vegades ben barroerament i amb completa carència de bon gust i de to.

Acompanyen a Ràmper, com a número de programa: 10 The Chocolate Lòpez Orchestra, 10". Compten entre la

“passa negra”. Si es diuen Lòpez, també es podrien dir: “El xocolata Lòpez”. I qui sap si—com els que prenen el xocolata del seu homònim Maties—, podrien fer un cartell amb el senyor gras i el prim: “Abans d'haver oït els 10 Xocolata Lòpez Orquestra. Després d'haver-los oït”.

POLIORAMA

“Las noches del cabaret”.

PROJECTES PER A LA TEMPORADA QUE VE. I NOVES

Es diu que ha sortit un empresari que vol estrenar obres d'autors nous, d'autors nous autèntics.

També es diu que aquest empresari deixarà els autors amb llibertat d'escriu-

re el què vulguin, no subjectant-los a “comèdia blanca” o a facècia de les que plauen a les il·lustres societats que protegeixen cada setmana el teatre català. Això sí, tals societats protegeixen el teatre català a preus reduïts, cosa amb la qual no es pensa quan es vol anar a veure teatre de Castella.

A. Escasans estrenarà la seva obra “Capitello”. Els que la coneixen en fan grans elogis.

Tingui en compte, el qui sigui, que hi ha joves i inèdits que poden tenir obres d'autèntic teatre català, d'aquestes obres que fins ara no s'estrenaven perquè eren “literàries”.

Joan Mínguez també té obra de teatre El nom de l'autor de: “Magda, la Generosa” és una garantia.

Cal pensar en un autor gironí, allunyat de l'escena injustament: Miquel de Palol.

“Las Noches del Cabaret” és una revista més. Revista amb el nom de revista “Velasco”, una garantia.

“Las Noches del Cabaret” és una revista de les empescades a Madrid o, almenys, de les masegades a Madrid.

Abans, quan anava directament de cara a Europa, les revistes barcelonines tenien un to damunt de les revistes de Madrid. Ara fem centenàries “Las Leandras”, revista imbecil i mal presentada.

Sigui dit però, en lloança de la veritat, que tan-de-bó que totes les revistes que ens portin de Madrid siguin com les de “Velasco”.

COMPANYIA VILA-DAVÍ

Acabada la temporada a Romea, la Vila i en Daví segueixen treballant, com sempre, per a propagar el teatre català.

Diumenge: Teatre Foment Martinec: Tarda: “Les Aventures d'en Titella”.

Nit: “Angèlica Grelot, Estrella de Cine”.

Així es fa cultura i pàtria!

Per què no s'esmena l'equivocació que representa haver sospès les representacions de: “Teatre del Proletariat”? No seria un deure dels actors catalans fer alguna cosa per aquest teatre?

Un protestatari ens diu que aquest teatre no creu amb els autors catalans presents ni amb els passats. Creu amb els del seu teatre: un parell, en total. Una raó de més per ajudar el “Teatre del Proletariat” i ajudar-los a ells.

Hi ha una obra intensíssima de teatre català que no s'ha pogut estrenar mai i no sabem per què: “L'Hereu”, de Alfons Maseras.

S'assegura que Enric Giménez anirà davant d'una companyia de teatre cata-

la, que no és ni la de Novetats, ni a de Ròmea, ni la del tercer empresari.

Cal que la Comissió, o la Ponència, de les subvencions de la Generalitat tingui present que la subvenció que es doni ha d'ésser un esperó i no una ganga, ni un equivalent a una beca d'asil d'invàlids.

WORK

ES DIU...

Que En Marcos Redondo cobra 1.500 pessetes per bolo.

Nosaltres no hi tenim res que dir encara que exigeixi tres mestres...

Que En Santpere ha començat la tournée per Catalunya... El que és aquesta tournée En Santpere l'anotará en el llibre

de memòries per a fer la pau amb En Roure.

Que En Roure es farà milionari amb la tournée de "La Reina ha relliscat".

Tan com milionari no ho creiem, però sí que es farà unes quantes casetes a Begues, en competència amb la de Santpere.

BRIK

La setmana a les fosques

Han començat les repeses de films la qual cosa ens permetrà, aquest estiu fer l'elogi d'alguns, com "Jean de la lune" i "Su hombre", que no han estat degudament apreciats. De moment, hem vist, per segona vegada, al Fantasio, "La melodia del mundo", admirable sinfonia cinematogràfica que en ésser estrenada va passar gairebé desapercebuda, i "El favorito de la guardia", deliciosa opereta que costa el creure que sigui alemanya.

—La meua opinió? Que si els obusos estessin carregats amb PÍLDORAS MARAVILLA, no hi haurien tuberculosos i farien un gran bé a la humanitat.

Compareu-la amb "Arthur", estrenada al Fèmina, i veureu quina diferència. No hem trobat en "Arthur" ni la traça de Leonce Perret, ni la fantasia de Boucot, ni la música de Christiné. Una desgràcia!

Al Fèmina ens han donat, també "L'Aiglon" i "El instinto del amor". "L'Aiglon" és una adaptació cinematogràfica de la famosa obra de Rostand, feta per Tourjansky amb bastant encert, però han passat ací una còpia borrosa i trencada a cada moment pels titulars. Víctor Francen té en aquest film dues escenes admirables, que justifiquen per elles soles el preu de la butaca. "El instinto del amor" és una deliciosa comèdia americana, molt ben interpretada per Sydney Fox, Lewis Stone i Paul Lukas. Cinematogràficament, té, però, poc valor. Es treté projectat a la pantalla.

Com a novetats, cal esmentar, encara: "La urraca", film apreciable solament pel treball personal de May Robson, i "Piratas del aire", en el qual hi han algunes escenes d'aviació força remarcables, barrejades amb unes facècies de gangsters. Quan ens deixaran aquests tranquils, al cinema?

Imp. "L'Esquella". -- Om, 8, Barcelona

LA BEGUDA DE MODA

De veritable suc de pinya americana

Telèfon 18301

NEVERES "GLACIAL"

Per a establiments i ús domèstic

Sumament fredes, sòlides i pràctiques, són econòmiques pels seus preus, la seva poca despesa diària, gran utilitat i perllongada durada

Grans models a preus moderats

Models populars de 26 a 70 pessetes

Despesa diària des de 10 cèntims

Construcció i venda directa:

Benet i Mercader, 26, al costat de l'estació de Gràcia i del Teatre Bosc

EROTYL

Específic de l'ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA) (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efícaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulanti de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glándules intersiicals. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem

Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

HOTEL SEGUR

claris, 8 - Telèfon 21525

No manqueu cada dia, a les sis de la tarda, a les subhastes populars de l'HOTEL SEGUR

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23   Telèfon 23692

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

La terrible feridura

(APOPLEXIA)

S'evita i cura amb el famós

ANTIAPOPLÈCTIC VALLVERDÚ

Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies

Detalls: Laboratoris KIAM - Reus

VIES URINÀRIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenorràgia i les seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrma

CLINICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, 4 (abans Conde del Asalto)
D'11 a 1 i de 5 a 7   Econòmica, de 7 a 9

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, nit: El clamorós èxit

¿QUE PASA EN CADIZ?

creació de CELIA GAMEZ

Es despatxa a tots els Centres de Localitats

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 ::: Nit a les 9,30

El millor programa de varietés - 60 ARTISTES - Joventut,
Art, Luxe, Bellesa, Distinció - ESTER - LUCENTINA - BENÍTEZ

GERMANES GIMENO - MARINA LÓPEZ

Mary de Lis - Granados - Pilar Aranda - Maruja Amaranto

NIEVES CAMPOS

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELLS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessete

DICCIONARI

**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes.

“Los cazadores de cabelleras... o los celos mal reprimidos”

(Això podria ésser un títol que podria aprofitar el senyor Muñoz
Seca per a una obra contra l'Estatut.